

Î N C H E I E R E

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Tatiana Vieru

Maria Ghervas

Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Daniela Focșa, reprezentată de avocatul Stela Lefter,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Maria Grosu împotriva Danielei Focșa, cu privire la revocarea contractului de donație și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 06 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Maria Grosu și s-a casat hotărârea din 16 martie 2017 a Judecătoria Orhei, sediul Șoldănești, fiind pronunțată o nouă hotărâre de admitere integrală a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 03 noiembrie 2015, Maria Grosu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Danielei Focșa, cu privire la revocarea contractului de donație și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 29 august 2013, a încheiat un contract de donație cu Daniela Focșa, prin care i-a donat: teren pentru construcții aferent casei de locuit cu suprafața de 0,2267 ha, casă de locuit cu anexă și terasă cu suprafața de 76,8 m², construcție accesorie (beci) cu suprafața de 19,4 m², construcție accesorie (magazie) cu suprafața de 10,8 m², construcție accesorie (baie) cu suprafața de 12,0 m², construcție accesorie (magazie) cu suprafața de 10 m² și construcție accesorie (bucătărie de vară) cu suprafața de 33,6 m², bunurile fiind amplasate în s. Dobrușca, r-nul Șoldănești.

Maria Grosu a menționat că până la încheierea contractului de donație, pârâta se comporta frumos cu aceasta, o respecta, o ajută. Însă, după semnarea contractului, comportamentul Danielei Focșa și a soțului acesteia s-a schimbat, ei au început să o jignească și să o umilească. Mai mult, pârâta împreună cu soțul ei o amenințau cu răfuială fizică, o alungau din ogradă, refuzau să o ajute, deoarece reclamanta este pensionară și are o vârstă înaintată, fiind-ui necesar ajutor din partea acestora.

Reclamanta a mai specificat că după semnarea contractului, comportamentul pârâtei demonstra o ingraturitudine gravă și nu s-a așteptat la astfel de consecințe.

Totodată, Maria Grosu a relatat că art. 835 alin. (1) din Codul civil, prevede că donația poate fi revocată dacă donatarul a atentat la viața donatorului sau a unei rude apropiate a acestuia, dacă se face vinovat de o altă faptă ilicită față de donator sau față de o rudă apropiată a acestuia, situații care atestă o ingraturitudine gravă, sau dacă refuză fără motive întemeiate să acorde donatorului întreținerea datorată.

Mai mult, reclamanta a indicat că în prevederile art. 835 alin. (1) din Codul civil, se încadrează orice faptă ilicită, manifestată în formă de agresiuni la sănătatea sau integritatea corporală, injurii, insulte, jigniri făcute în adresa donatorului sau a rudelor sale menționate și care dă dovadă de ingraturitudine gravă. Iar, despre comportamentul pârâtei s-a adresat cu plângeri la primărie și la inspectorul de sector.

Maria Grosu a solicitat revocarea contractului de donație nr. 8101 din 29 august 2013, prin care a donat Danielei Focșa, bunurile imobile și anume: teren pentru construcții aferent casei de locuit cu suprafața de 0,2267 ha, casă de locuit cu anexă și terasă cu suprafața de 76,8 m², construcție accesorie (beci) cu suprafața de 19,4 m², construcție accesorie (magazie) cu suprafața de 10,8 m², construcție accesorie (baie) cu suprafața de 12,0 m², construcție accesorie (magazie) cu suprafața de 10 m² și construcție accesorie (bucătărie de vară) cu suprafața de 33,6 m², cu restituirea bunurilor nominalizat în proprietatea acesteia și încasarea cheltuielilor de judecată.

În cadrul judecării cauzei, pârâta Daniela Focșa a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (vol. I, f.d. 18).

Prin hotărârea din 16 martie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești, acțiunea formulată de Maria Grosu s-a respins în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă (vol. I, f.d. 162, 170-192).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că în timpul dezbaterilor judiciare, reclamanta a declarat personal că soții Focșa, după cel mult o lună de zile de la perfectarea contractului de donație, au manifestat un comportament care atestă o ingraturitudine gravă. Astfel, Maria Grosu urma să solicite revocarea donației în decursul unui an din momentul în care a luat cunoștința de motivul de revocare, adică nu mai târziu de 29 august 2014, dar, acțiunea a fost înaintată, la 03 noiembrie 2015, și reclamanta nu a solicitat repunerea în termen.

Împotriva acestui act judecătoresc, la 22 martie 2017, Maria Grosu a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 16 martie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii (vol. I, f.d. 168-169, 219-221).

Prin decizia din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Maria Grosu și s-a menținut hotărârea din 16 martie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești (vol. I, f.d. 244, 245-253).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că soluția instanței de fond este întemeiată, în condițiile în care a calificat acțiunea ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție extinctivă. Or, din materialele dosarului rezultă că acțiunea a fost depusă peste un an după încheierea contractului de donație.

Mai mult, Curtea de Apel Chișinău a relatat că din probele prezentate rezultă că starea tensionată între părți a durat mai mult de un an. Or, după semnarea contractului, a existat o nemulțumire din partea donatorului cu referire la diverse acțiuni ale donatarului. În pofida acestui fapt, apelanta a tolerat într-un mod tacit situațiile deranjante și acțiunile, care îi provocau stări de neliniște, fără a înainta o acțiune în judecată.

Astfel, instanța de apel a reținut că peste o lună de zile după încheierea contractului, apelanta deja reclama lipsa de nerecunoștință din partea intimitei, fapt ce servea un temei de a solicita revocarea donației pentru ingratitude, iar, pentru donatar ar fi servit un impuls de a nu-și investi resursele financiare pentru modificarea semnificativă și determinantă a calităților tehnice ale bunului imobil și respectiv, valoarea bunului dat.

Prin decizia din 30 mai 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de Maria Grosu, reprezentată de avocatul Oleg Tănase și s-a casat decizia din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, fiind restituită cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată (vol.II, f.d. 17-27).

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a constatat că instanța de apel urma să stabilească când Maria Grosu a aflat despre ultima acțiune a Danielei Focșa, care putea fi calificată ca ingratitude, săvârșită până la momentul sesizării instanței. Or, circumstanțele menționate au rămas fără o apreciere adecvată din partea instanțelor de judecată, deși urmau a fi verificate și analizate minuțios.

Totodată, instanța de apel urma să analizeze caracterul contradictoriu dintre partea de motivare și partea dispozitivă a deciziei din 14 decembrie 2017, deoarece în partea de motivare a deciziei sale, instanța a menționat că hotărârea primei instanțe privind respingerea acțiunii ca neîntemeiată este nefondată, motiv pentru care apelul declarat urmează a fi admis, cu casarea hotărârii contestate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă cu omiterea termenului de prescripție. Iar, în dispozitiv, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul declarat de Maria Grosu și a menținut hotărârea primei instanțe.

Prin decizia din 06 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Maria Grosu și s-a casat hotărârea din 16 martie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești, fiind pronunțată o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Maria Grosu.

S-a revocat contractul de donație nr. 8101 din 29 august 2013, încheiat între Maria Grosu și Daniela Focșa, cu repunerea părților în poziția inițială.

S-a dispus încasarea din contul Danielei Focșa în beneficiul Mariei Grosu, a cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat în sumă de 100 lei (vol. II, f.d. 40, 41-46).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că, având în vedere faptul că, la 29 octombrie 2015, Maria Grosu a depus o plângere la Primăria comunei Dobrușca, r-nul Șoldănești și confirmarea primăriei nr. 880 din 30 octombrie 2015 (vol. I, f.d. 9-11), concluziile primei instanțe cu privire la încălcarea termenului de prescripție, sunt neîntemeiate. Or, apelanta a luat cunoștință de motivele de revocare, anume la 29 octombrie 2015, iar, acțiunea formulată de ultima se consideră depusă în interiorul termenului de prescripție.

Cu referire la temeinicia acțiunii formulate de Maria Grosu, Curtea de Apel Chișinău a menționat că la materialele dosarului este anexată copia confirmării nr. 182 din 17 martie 2016 a Primăriei comunei Dobrușca, prin care s-a confirmat că apelanta s-a adresat de mai multe ori cu plângeri prin care a solicitat anularea contractului de donație (vol. I, f.d. 33). Conform procesul-verbal nr. 6 din 11 noiembrie 2015 al ședinței multidisciplinare în domeniul prevenirii și combaterii violenței în familie din comuna Dobrușca, s-a propus ca timp de 2 săptămâni familie Focșa și Maria Grosu să încerce să amelioreze situația (vol. I, f.d. 34-35). Iar, la 29 august 2016 și la 13 septembrie 2016, IP Șoldănești a preîntâmpinat-o pe Daniela Focșa să nu intre în conflict cu Maria Grosu.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că au fost întrunite condițiile prevăzute de art. 835 alin. (1) din Codul civil, pentru a fi dispusă revocarea donației.

La 25 februarie 2019, Daniela Focșa, reprezentată de avocatul Stela Lefter, prin intermediul oficiului poștal a declarat recurs împotriva deciziei din 06 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca tardivă și lipsită de temei legal.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenta a afirmat că instanța de apel a judecat apelul declarat de către intimată doar din poziția și înscrisurile prezentate de către acesta, fără a fi verificat conținutul integral al înscrisurilor.

Daniela Focșa a menționat că instanța eronat a interpretat prevederile art. 835 din Codul civil, deoarece intimata a insistat că drepturile ei au fost încălcate din anul 2013, iar, aceasta nu a întreprins nicio măsură în sensul revocării donației, dar a început acțiunile după ce în gospodărie s-au investit peste 100000 lei.

Recurenta a specificat că Curtea de Apel Chișinău, nu a dat nicio apreciere probelor anexate la dosar, ceea ce a condus la soluționarea greșită a cauzei. Mai mult, Daniela Focșa a concluzionat că i-au fost încălcate drepturile, deoarece a investit în gospodărie și este lipsită de dreptul său de proprietate, iar, comportamentul acesteia nu a fost calificat ca ingraturitudine gravă.

La 19 martie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Mariei Grosu, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f.d. 60).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii admisibilității recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimata să-și expună poziția față de temeiurile recursurilor.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Daniela Focșa este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 06 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 06 decembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 06 noiembrie 2018 (vol. II, f.d. 47), fiind recepționată de către Daniela Focșa, la 27 decembrie 2018, fapt confirmat prin copia plicului anexat la materialele dosarului (vol. II, f.d. 57).

Prin urmare, completul de judecată costată că cererea de recurs a fost depusă în cadrul termenului prevăzut supra.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în

cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentei de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Benjamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Instanța de judecată observă că recurenta a contestat decizia din 06 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (1) și (2), lit. a) și c) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurenta nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel. Mai mult, nu a dat detalii cu privire încălcările comise de instanța de apel pe care le-ar fi considerat esențiale.

Instanța de recurs relevă că Daniela Focșa a pretins, într-un mod abstract, că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a aplicat eronat legea, fără a invoca argumente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate. În acest context, dacă instanța ar purcede la examinarea cererii de recurs motivate într-o asemenea manieră, atunci s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici împotriva actului judecătoresc, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu și ar pune la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea completului de judecată. Or, un atare exercițiu este inadmisibil în condițiile în care, prin prisma articolului 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, precum și argumentul ilegalității deciziei atacate.

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că recurenta nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentei de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Daniela Focșa, reprezentată de avocatul Stela Lefter, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Daniela Focșa, reprezentată de avocatul Stela Lefter.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Galina Stratulat